RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE

A R R E S T

nr. 104.036 van 27 februari 2002
in de zaak A. 93.913/VII-22.213

In zake : XXX,
die woonplaats kiest bij
advocaat K. VERSTREPEN,
kantoor houdende te 2060 ANTWERPEN,
Rotterdamstraat 23

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van XXX nationaliteit, op 25 juli 2000 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken van 5 juni 2000 houdende bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op dezelfde dag;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op dezelfde dag heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissing;

Gelet op de artikelen 4 en 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de kennisgeving van dit verslag aan de partijen;

Gelet op de beschikking van 7 december 2001 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 januari 2002;

Gehoord het verslag van staatsraad E. BREWAEYS;

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die, loco advocaat K. VERSTREPEN, verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat de auditeur in zijn verslag de toepassing voorstelt van artikel 26 van het hoger genoemde koninklijk besluit; dat uit het dossier en de processtukken blijkt dat de zaak zonder verdere voorafgaande maatregelen, in een verkorte procedure, kan worden behandeld zoals voorzien door dit artikel;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. De verzoekende partij meldde zich op 2 december 1999 aan in Antwerpen, district Hoboken. Zij was in het bezit van een Schengen-visum geldig voor 90 dagen, tot 14 januari 2000.

1.2. Op 3 december 1999 diende de verzoekende partij een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 58, § 3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) in teneinde als student in België te kunnen verblijven.

1.3. Deze aanvraag werd door de minister van Binnenlandse Zaken op 28 maart 2000 onontvankelijk verklaard.

1.4. Op 16 mei 2000 diende de verzoekende partij een nieuwe aanvraag om machtiging tot verblijf in, deze maal op grond van artikel 9, § 3 van de Vreemdelingenwet en opnieuw met als doel als student in België te kunnen verblijven.

1.5. Op 5 juni 2000 nam de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing houdende bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten. Deze beslissing is letterlijk als volgt gemotiveerd:

> "(...)
> Reden van de beslissing
> artikel 7, al. 1-2° van de wet van 15 december 1980; gewijzigd door de wet van 15 juli 1996; verblijft langer in het Rijk dan overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd: Aankomstverklaring verstreken sedert 14.01.2000.".

Dit is de bestreden beslissing.

1.6. Op 24 juni 2000 trad de verzoekende partij in het huwelijk met een Belgische onderdaan.

1.7. De aanvraag tot machtiging van verblijf van 16 mei 2000 werd op 2 augustus 2000 door de minister van Binnenlandse Zaken onontvankelijk verklaard en de verzoekende partij werd verzocht gevolg te geven aan het bevel van 5 juni 2000.

2.1. Overwegende dat de verzoekende partij een eerste middel aanvoert dat in essentie luidt als volgt:

> (...)
> Verzoekster (...) meent dat hiermee het gelijkheidsbeginsel van artikel 10 G.W. miskend wordt.
> Immers, zonder dat de wet is gewijzigd, wordt er, om totaal onduidelijke redenen, een onderscheid gemaakt tussen Belgen die gehuwd zijn met een illegale vreemdelingen.
> Sommigen genieten van het meer gunstige regime van de bijlage 20, met de mogelijkheid van een verzoek tot herziening en een tijdelijke verblijfsvergunning, in afwachting van de beslissing, anderen niet. Hun partner is verplicht het land te verlaten en terug te keren naar het land van herkomst om daar op de Belgische Ambassade een visum te vragen. In sommige landen sleept deze procedure aan tot meer dan twee jaar.";

Overwegende dat de verzoekende partij het motief van de bestreden beslissing, met name de vaststelling dat zij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet werd overschreden en dat haar aankomstverklaring is verstreken sedert 14 januari 2000 niet betwist; dat de afgifte van een bijlage 13 een loutere verwijderingsmaatregel inhoudt ten aanzien van een vreemdeling die zich onregelmatig in het Rijk bevindt, daar waar de afgifte van een bijlage 20 een weigering van een vestigingsaanvraag inhoudt; dat het niet gaat om een verschil in behandeling, maar om twee volkomen verschillende juridische situaties, zodat niet kan worden ingezien op welke wijze artikel 10 van de Grondwet zou zijn geschonden; dat het eerste middel niet gegrond is;

2.2. Overwegende dat de verzoekende partij een tweede middel aanvoert dat in essentie luidt als volgt:

> "(...)
> In casu dient verzoekster, ingevolge haar huwelijk met een Belgische onderdaan, beschouwd te worden als een EG-vreemdeling. Bijgevolg put zij haar recht op verblijf in België rechtstreeks uit het Verdrag. Het feit dat verzoekster niet voldoet aan de binnenkomstvoorwaarden zoals voorzien in artikel 2 van de Vreemdelingenwet kan dus, volgens het Hof van Justitie, niet beschouwd worden als een gedrag waardoor de openbare orde en de veiligheid bedreigd worden.
> Bijgevolg kan op deze basis geen bevel gegeven worden het land te verlaten.

Het aan verzoekster afgeleverde bevel om het land te verlaten schendt bijgevolg de artikelen 48, 52 en 59 van het EG-Verdrag.
(...)";

Dat in een tweede onderdeel de schending wordt ingeroepen van de artikelen 8 en 9 van de richtlijn 64/221, doordat een verzoek tot herziening met het daaraan verbonden opschortend gevolg te dezen niet is voorzien.

Dat in een derde onderdeel de schending wordt ingeroepen van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen omdat de motivering van de bestreden beslissing niet afdoende is.

Overwegende dat de bestreden beslissing is gebaseerd op de overweging dat de verzoekende partij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet werd overschreden en dat haar aankomstverklaring is verstreken sedert 14 januari 2000; dat de verzoekende partij dit overigens niet betwist; dat het huwelijk van de verzoekende partij met een Belgische onderdaan dateert van na de bestreden beslissing; dat de verzoekende partij bovendien op geen enkel ogenblik heeft gepoogd haar verblijfstoestand te regulariseren op grond van haar huwelijk; dat bijgevolg het eerste en het tweede onderdeel van het tweede middel de wettigheid van de bestreden beslissing niet in het gedrang kunnen brengen;

Overwegende dat, inzake de door de verzoekende partij ingeroepen schending van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, moet worden opgemerkt dat deze wet tot doel heeft de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de betrokken beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt; dat uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij kennis heeft genomen van de motieven van de bestreden beslissing, aangezien zij deze bij de uiteenzetting van haar middel betrekt; dat een schending van de formele motiveringsplicht derhalve niet dienstig kan worden ingeroepen;

Overwegende dat de bewering van de verzoekende partij dat “verzoekster is binnengekomen in december 1999, voorzien van een geldig visum” en aldus “wel degelijk heeft voldaan aan de binnenkomstvereisten voorzien in artikel 7, 1° van de wet van 15 december 1980" door de minister niet wordt tegengesproken; dat de bestreden beslissing niet is gebaseerd op de overweging dat niet zou zijn voldaan aan de vereisten van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, maar wel dat op de vaststelling dat de verzoekende partij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet werd overschreden; dat het tweede middel niet gegrond is;

3. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegrond middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het hoger genoemde koninklijk besluit; dat de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met dit beroep wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 173,53 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting, op zevenentwintig februari tweeduizend en twee, door

de HH.	E. BREWAEYS,	wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
	L. JOLIE,	griffier.

De griffier, **De voorzitter,**

L. JOLIE. **E. BREWAEYS.**